

Родино! Роде мій, — народе!
Я тут, під житнім колоском,
Дитя підсонячне природи,
Світ спершу вивірів повзком.

Я говорив з ним на прапершій,
На мові сонця і вітрів,
І звав себе я братом меншим
Пасльону, неба і корів...

Родино! Роде мій, — народе!
По капілярах спільних дум,
Як сік землі, текла свобода —
Неперемінний серця струм!

З коріння давнього — у стебла,
Із думи давньої — в єство
Текла-втікала вічно тепла,
Ця кров хмільна, це торжество!

Родино! Роде мій, — народе!
Мій ратаю і земноптах.
Зоря великої роботи
Із рук твоїх зійшла в віках!

1985

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.

